

heden paa Folkenes Forbund og udtale en Beklagelse af, at denne Institution, eller hvad man nu skal kalde den, atter i Aar har faaet sin Prestige i betydelig Grad forringet ved de Begivenheder, der har fundet Sted, netop som man holdt Forsamlingen dernede. Det kan ikke nægtes, at den Op-træden, der da fra en enkelt Magts Side vistest, og hvorved gennemførtes i Virkeligheden vistnok alt, hvad man fra denne Magts Side ønskede, gav et uhyggeligt Indblik i, hvor lidt, hvor beklagelig lidt Folkenes Forbund betyder i Retning af Garanti for de smaa Stater, en Ting, som vi fra vor Side har al mulig Grund til at fæste vor Opmærksomhed paa. Der foreligger for vore Repræsentanter dernede efter min Mening en vanskelig Opgave, fordi det maa være de smaa Staters Repræsentanters Sag vel at hævde sig, men paa den anden Side at undgaa den Tone af Hovmestereren, som unægtelig af og til ligger i de Udtalelser, som refereres dernede fra, og hvor jo et Medlem som det ærede Medlem Hr. P. Munch maa have særlig store Vanskeligheder at overvinde, Udtalelser, som sikkert er dem, der danner Baggrunden for den Udtalelse, der har været refereret fra Hr. Mussolini om, at han ikke vilde finde sig i, at Smaastater i Folkenes Forbunds Forsamling drøftede Storstaternes Forhold.

Jeg skal dernæst vende mig til Forholdene Syd for vor nye Grænse og sige, at ingen Dansk kan undlade at glæde sig over det store danske Aarsmøde, der fandt Sted i Flensborg. Danskhedens utvivlsomme Fremgang dernede synes at vække stærk Bekymring og paa visse Punkter stærk Mistemning i det store Land, der ligger Syd for os, og som vi jo fra alle Sider erkender, at vi ønsker at staa i et godt og venligt Forhold til. Jeg henviser til de Udtalelser, der er Offentligheden bekendt, af Borgmester Todsén og af den preussiske Indenrigsminister i den preussiske Landdag, Udtalelser, der jo ikke synes baaret af noget velvilligt Sindelag imod Danmark. Her i Landet er vi alle enige om, at som Grænsen er sat, maa den respekteres som en historisk Kendsgerning. Vi ønsker intet at gøre mod de tysksindede Danske, som vi ikke ønsker gjort mod de dansksindede Tyske, og vi vil intet kræve for vore Landsmænd Syd for Grænsen, som vi ikke er villige til at yde de tysksindede Nord for Grænsen. Men naar dette Lighedens Krav fastholdes, maa vi ogsaa have Lov til at sige, at vi paa Lovens Grund frit og frejdigt vil støtte det danske kulturelle Arbejde Syd for Grænsen. Vi forstaaer vel, at Fremgang dér kan betyde

Fare i Fremtiden, men det er nu en Gang forbundet med Fare at leve, og det danske Folk kan ikke undgaa og bør ikke undgaa den Fare, der er forbundet med at leve og hævde sig som et frit og selvstændigt Folk, der hævder sin Ret til at understøtte sine Landsmænd i Udlandet, saaledes som ethvert andet frit Folk gør det.

Jeg vender mig derefter til Færøerne. En Mand deroppe fra har foretaget Ting, som man kun kan se paa med Beklagelse. Jeg tænker naturligvis paa Hr. Patursson. Efter hele den Stilling, som hans eget Parti har taget, er der neppe nogen Grund til, forekommer det mig, at skabe ham blot et Skin af Martyrium ved en Retsforfølgelse, selv om en saadan maatte være mulig mod ham. Alle her ønsker, at Færingerne skal have Adgang til frit at udvikle sig. Der er ingen, der tænker paa at lægge Baand paa dem paa nogen Maade. Jeg mener at burde sige, at vi hernede fra bør rette vor Opmærksomhed paa i størst muligt Omfang erhvervspolitisk at støtte Færingerne, navnlig i Retning af at søge genaabnet paa lige Vilkaar de Markeder for deres Fisk, som har været lukket eller dog vanskeliggjort for dem i det sidste Aar.

Det vil formentlig ogsaa findes naturligt, at jeg gør nogle Bemærkninger om Grønland. Forhandlingerne om dette Spørgsmaal er aabnet med Norge, og disse Forhandlinger er løbende. Jeg skal derfor afholde mig fra at komme nærmere ind paa dem, men kun sige, at saa vidt jeg kan se, er der i Danmark kun een Opfattelse af Suverænetetsspørgsmaalet over Grønland, en Opfattelse, paa hvilken hele det danske Folk staaer fast.

Nylig er Grønlandsdelegationen jo kommet hjem, og jeg tror, at den Rejse, der i sin Tid blev mødt med saa megen Mistillid og Kritik, nu fra alle Sider erkendes at have været nyttig, at have været i høj Grad paa sin Plads. Beretningen er nylig omdelt, og jeg tror, at man fra alle Sider har hilst med Tilfredshed, at denne Beretning uden Forbehold er underskrevet af samtlige Turens Deltagere. Man vil af Beretningen se, hvad der i øvrigt allerede er Offentligheden bekendt, at vi overalt nød den største Venlighed fra Grønlændernes Side, og at man overalt udtalte sig for at give de Danske Adgang til Kommuneraadene og udtalte Ønsket om forøget dansk Undervisning; i det hele var der en Stemning deroppe for, at man ønskede nærmere og nærmere Tilknytning til Danmark. En saadan Stemning vilde ikke have været mulig, hvis der havde fundet en Misregering Sted af dette